

at vel ved jeg, at det er et Spørgsmaal, der i tidligere Aar har vakt mange Stridigheder, dette Spørgsmaal om, hvorvidt man kan forandre bestaaende Love paa Finansloven, men det har mest været en teoretisk Strid, thi medens man for en Del Aar tilbage med overordentlig Styrke og Varme har fægtet for det ene og det andet, har man uafslædt forandret bestaaende Love paa Finansloven. Vi kunne vist, selv for en lang Aarrække tilbage, ikke træffe en eneste Finanslov eller Tillægsbevillingslov, hvor ikke bestaaende Love ere ændrede, og det er sket med alle Arter af Love. Særlig har man paa Finanslove og Tillægsbevillingslove hyppigt flyttet Grænser og Frister, som bestaaende Love have fastsat. Men man er gaaet videre endnu, man er, som jeg skal gøre opmærksom paa ved nogle Eksempler, ogsaa gaaet ud over at flytte Grænser og Frister og gaaet til at ændre Realiteter: af anden Art paa bestaaende Love ved Hjælp af Finanslove og Tillægsbevillingslove. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds nævnedes selv et vigtigt Eksempel paa denne Fremgangsmaade. Jeg kunde have Lyst til at supplere det med nogle andre. De to mest indgribende Ændringer, som endog finansielt have været overordentlig indgribende, ere Ændringerne af Lovene om anerkendte Sygekasser og om anerkendte Arbejdsløshedskasser. De vare oprindelig fastsatte med ret snævre finansielle Grænser for deres Udnyttelse, men paa hver eneste Finanslov har man flyttet disse Grænser udefter. Jeg skal nævne Loven af 1. Marts 1889 om Invalideforsørgelse, den blev ændret ved Tillægsbevillingsloven for 1899—1900 ved en Vedtagelse til § 16, saaledes at de der ydede Begunstigelser ogsaa kunne gives til Enker og Børn efter Personer, hvem der har været tilstaaet saadan Forsørgelse, og Summen til disse forøgede Udgifter blev fastsat til 5,000 Kr. Jeg skal nævne en Ændring, man har givet selve Loven om Formue- og Indkomstskat til Staten, altsaa en af vore mest indgribende Skattelove. Den har man ændret ved Tillægsbevillingsloven for 1906—07 ved et Tillæg til § 4, hvor der gives Bemyndigelse til at fritage dem, der oppebære Hædersgaven for Krigsveteraner fra 1848—50, fra at svare Indkomstskat til Staten af de 100 Kr., vedkommende oppebære i Hædersgave. Her ere vi altsaa ude over dette at flytte Grænser og Frister og inde paa reelle og permanente Forandringer af en bestaaende Skattelov. Jeg

skal nævne et Par Eksempler fra andre Sfærer. Man har ændret Loven af 6. Juli 1867 § 2 om Ophævelse af Demarkationslinien saaledes, at der tilstaaes Dronning Louises Børnehospital Rentefrihed for Vederlaget for Ophævelse af Demarkationssservitutten. Det skete ved Finansloven 1879—80 ved et Tillæg til § 3. Ved Tillægsbevillingsloven for 1908—09 har man tilstaaet Husmandsskolen i Borris Rentefrihed i 5 Aar indtil 1912 for det Laan, der paa andre Vilkaar var ydet Skolen i Henhold til Lov Nr. 88 af 23. Maj 1902. Ved Tillægsbevillingsloven for 1904—05 tilstaaes der Silkeborg Vandkuranstalt Afdragsfrihed for en Aarrække for et Laan af Staten i Henhold til Lov af 14. April 1883 § 2. Der kunde nævnes adskillige andre Eksempler, men jeg har ladet det være mig magtpaaliggende at nævne paa forskellige Omraader Tilfælde, hvor man ved Finanslove eller Tillægsbevillingslove har ændret bestaaende Love, ikke blot i Henseende til Grænser og Frister, men endog derudover.

Dinesen: Alt dette, som nu blev anført af den højtærede Minister, er bekendt. Men det, der for mig er Hovedsagen i Spørgsmaalet om Kultolden, er, at det er et Led i hele den Skattepolitik, som Regeringen i denne Samling fører.

Zahle: Den Statsretsdebat, vi nu ere komne ind paa, interesserer mig overmaade, og jeg vilde være meget glad, hvis jeg kunde give et lille Bidrag til at klare den rette Sammenhæng paa dette saa stærkt debatterede og omstridte Omraade. Det forekommer mig, at det, den højtærede Finansminister anførte, ikke bragte os synderlig videre, end vi vare i Forvejen, saa lidt som det, der blev fremført af det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff), thi det var kun Ting, som ere fremførte tidligere. For mig staaer det saaledes, at naar Spørgsmaalet er: Kan man forandre en bestaaende Lov ved Finansloven? kan man svare baade Ja og Nej, og man kan ogsaa sige, at man kan hverken svare Ja eller Nej. Man maa nemlig her sondre. Der kan ikke gives et Svar: Ja eller Nej, som dækker det hele. Thi man kan ændre en bestaaende Lov ved en Bestemmelse paa Finansloven, men ikke ved enhver Art af Bestemmelse paa Finansloven. Det, som den højtærede Finansminister her foreslaar, er efter min Mening statsretlig fuldkommen i Orden. At indføre en Bestemmelse paa Finansloven, som udtrykke-